

Hồi Thứ Năm Mười Lăm

HỮU DUYÊN NĂNG TƯƠNG NGỘ

Lại nói, bọn Nhạc Tiểu Tuấn, Thân Phi Quỳnh vừa lúc này cũng kịp chạy vào đại môn. Nhìn thấy đấu trường đầm máu, Nhạc Tiểu Tuấn nhân đã được Kim Thiết Khẩu dẫn trước, cho nên mắt chỉ đưa nhanh tìm mục tiêu của mình là Hỏa Linh Thánh Mẫu.

Hỏa Linh Thánh Mẫu càng đánh càng trở nên hung dữ, nhìn thấy tình hình ngày càng trở nên bất lợi cho mình, bà vùng thanh kiếm lưỡi lửa đánh càng dữ dội khiến Tống Trấn Sơn bất đắc dĩ thoái lui.

Nguyên là sau khi đấu nhau có đến trăm chiêu, Tống Trấn Sơn nhân vì độc tính trong người phát tán, cho nên chiêu thức mặc dầu vẫn tinh luyện, nhưng đã thấy ứng biến chậm hơn trước nhiều. Nhạc Tiểu Tuấn đã nhìn thấy cặp đấu của bọn họ, liền rút thanh Ngộ câu kiếm nắm chắc trong tay sẵn chân bước nhanh tới.

Thân Phi Quỳnh ngược lại, quan tâm đến Mãi Hoa bà bà Trúc Tâm Cơ, bởi vì gia gia nàng bị trúng Mê Thất Tán. Nàng nghĩ rằng thuốc giải hẳn phải nằm trong người bà ta. Đưa mắt nhìn một vòng, bỗng phát hiện ra đại thư Thân Phi Loan đang đấu một thanh y phụ nhân sử dụng song kiếm rất tinh, người này chính là Trần phu nhân, tam muội của Tống Trấn Sơn. Đại thư luyện thành pho Tuyết Sơn Phi Phụng kiếm pháp ra chiêu kỳ ảo, biến hóa mau lẹ, thế nhưng trung niên phụ nhân trước sau vẫn luôn hóa giải đánh trả lại được, nàng thời không biết người này là ai.

Chính đang lúc băn khoăn trong lòng, bỗng nghe có tiếng người nói nhỏ bên tai:

– Ê, Thân cô nương, nhanh đến cản đại thư người lại, nếu cứ để mẹ chồng con dâu đánh nhau thì mạng thế này chẳng là đại nghịch thiên đạo lắm ư?

Chỉ cần nghe khẩu khí người này cũng biết ngay là Kim Thiết Khẩu, Thân Phi Quỳnh ngớ người thầm kêu lên:

– Mẹ chồng con dâu? Đại thư gã cho Chúc Thiên Tùng, làm sao lại là mẹ chồng con dâu với trung niên phụ nhân này được chứ?

Thế nhưng trước nay lời Kim Thiết Khẩu nói ra chưa từng sai cho nên nàng không hoài nghi gì cả.

Lại đưa mắt nhìn ở chỗ khác, Mãi Hoa bà bà Trúc Tâm Cơ chính lúc này bị Huy phu nhân dùng kiếm đánh bức không thoát ra nổi, đến quỳnh tay quỳnh chân, vừa đánh vừa tru tréo. Thấy vậy nàng liền quay đầu ra lệnh cho Xuân Phong, Hạ Vũ mấy câu, rồi tự mình nắm thanh Hàn Anh kiếm khoát lên một đường, kiếm trước người sau phóng tới trận đấu của Thân Phi Loan la lớn:

– Đại thư dừng tay.

Thân Phi Loan thi triển Tuyệt Sơn Phi Phụng kiếm pháp đã đạt đến biến ảo tinh hoa, cả người đầm mồ hôi, nhưng vẫn không sao thắng nổi trung niên phụ nhân này dù chỉ nửa chiêu. Trong lòng bây giờ rất căm phẫn, kiếm phát chiêu Phi phụng Ma vân điểm ra bảy tám kiếm quang nhắm vào người Trần phu nhân. Bỗng nghe bên tai tiếng Thân Phi Quỳnh gọi lớn, tiếp đó là ánh kiếm loáng lên. Keng, keng... Liền bốn năm tiếng, toàn bộ chiêu kiếm đều bị Thân Phi Quỳnh hóa giải bằng chiêu Loan Phụng Hòa Minh.

Trần phu nhân vốn không có ý đả thương đối phương, nên lúc này nhìn thấy Thân Phi Quỳnh thì cũng liên cất kiếm nhảy lui sau.

Thân Phi Loan thu trường kiếm lại, phát lộ hỏi:

– Người chẳng phải đi Tuyệt Sơn, sao lại đến đây?

Thân Phi Quỳnh đỡ một kiếm của đại thư, bước đến nói ngay ;

– Đại thư biết không, gia gia đã gặp chuyện rồi.

Thân Phi Loan sửng sốt:

– Chuyện gì xảy ra?

Thân Phi Quỳnh vội nắm tay đại thư kéo đến một góc rồi nói sơ qua mọi chuyện. Thân Phi Loan nghe xong thì cả người phát run lên, buột miệng nói:

– Nhị muội... thật chứ?

Thân Phi Quỳnh nói:

– Tiểu muội cũng đã bắt Lê Cơ đến đây, đại thư nếu như còn không tin thì tự chất vấn bà ta sẽ rõ.

Nói rồi nàng quay người lại vẫy tay ra hiệu cho bọn Đông Tuyệt áp giải Lê Cơ đến.

Lại nói, bọn Xuân Phong, Hạ Vũ được lệnh của Thân Phi Quỳnh liền tay lăm lăm kiếm tiến đến gần chỗ Huy phu nhân đang đánh nhau với Mãi Hoa bà bà.

Huy Huệ Quân thấy vậy ngỡ là đối phương tiếp tay cho Mãi Hoa bà bà, liền khoát thanh trường kiếm phóng tới chặn đường thét lớn:

– Các người dừng lại.

Xuân Phong hơi chùng người lại, chấp kiếm nói:

– Huy cô nương hiểu lầm rồi, tiểu tỳ phụng mệnh Nhị tiểu thư đến hiệp trợ cho Huy phu nhân bắt người.

Huy Huệ Quân hỏi:

– Các người bắt ai?

Xuân phong đáp khẽ:

– Mãi Hoa bà bà.

Huy Huệ Quân không tin, lạnh giọng nói:

– Mãi Hoa bà bà đã bị mẹ ta vây khốn, không cần đến các người.

Xuân Phong nói:

– Huy cô nương còn không biết, người của Bát đại môn phái đều trúng Mê thất tán, chỉ có bà ta mới có thuốc giải, nếu nhờ để bà ta chạy thoát thì nguy. Cho nên bọn tiểu tỳ mới đến vây bắt bà ta.

Huy Huệ Quân nghe xong thấy cũng có lý, cũng không cản bọn họ nữa, nói:

– Hảo, thế nhưng bằng vào các người mà bắt nổi bà ta ư?

Xuân Phong cười đáp:

– Bọn tiểu tỳ hai người đương nhiên là không thắng nổi bà ta, nhưng lúc này Huy phu nhân đã dùng kiếm vây khốn bà ta, thì chẳng còn khó khăn gì nữa.

Huy Huệ Quân nói:

– Được, vậy thì nhanh đi đi.

Xuân Phong, Hạ Vũ không chần chừ một giây, liền tung người thi triển Thiên Y Thân pháp tựa như nghịch thủy lưu ngư, loáng thoáng xâm nhập vào trong màn kiếm ảnh của Huy phu nhân một cách tài tình.

Huy phu nhân kiếm tuy múa tít, thế nhưng một người luyện kiếm thuật tinh diệu đến đâu, công phu thâm hậu đến chừng nào, dù cho đến độ mưa rơi không thấu qua được, nhưng vẫn chỉ là một tay kiếm mà thôi. Cho nên trong màn kiếm thấy phủ trùm kín cả một vùng ấy vẫn có chỗ sơ hở.

Thiên Y Thân pháp chỉ cần có một chỗ khe hở nhỏ đó cũng đủ lọt qua màn kiếm ảnh một cách dễ dàng. Đó là chỗ kỳ ảo của loại thân pháp chuyên dùng để khống chế bát kiếm đối phương mà chính trước đây bọn họ đã mấy lần đắc thủ.

Mãi Hoa bà bà là đệ tử của Hỏa Linh Thánh Mẫu, trong tay bà sử dụng thanh đoản kiếm thất thốn, lúc này chính đang bị thế kiếm ồ ạt của Huy phu nhân vây kín, đánh cho đến quỳnh tay quỳnh chân. Vốn trong người bà thiện dùng Thiên Nữ Tán Hoa, có thể phóng ra một lần đến mười tám loại ám khí khác nhau, nhưng lúc này bị đánh đến không còn kịp thở, đừng nói là có cơ hội để ra tay.

Khi nhìn thấy có hai bóng thiếu nữ xông vào, thoạt nhìn thấy là người của Thân Phi Quỳnh, nhất thời tưởng là người đến chi viện, thì mừng khắp khởi, tay có hơi lơ ra.

Đúng lúc ấy Xuân Phong la lên:

– Huy phu nhân, xin nhanh ngừng tay, Trúc Tâm Cơ để bọn tiểu tỳ bắt...

Huy phu nhân nghe tiếng người nói vậy thì hơi khựng kiếm lại. Mãi Hoa bà bà vừa kịp hiểu ra chuyện gì thì hai thiếu nữ kia đã nhanh như làn khói kệp sát bên người, một người chộp lấy thanh kiếm, một người chộp lấy tay kia, khiến bà ta muốn trở tay cũng không kịp.

Huy phu nhân ngạc nhiên định hỏi:

– Các người...

Thế nhưng Huy Huệ Quân cũng vừa phóng tới nói ngay:

– Bọn họ là người của Thân cô nương, trên người của Mãi Hoa bà bà có thuốc giải Mê Thất Tán...

Mãi Hoa bà bà không cục cựa gì được trong tay Xuân Phong, Hạ Vũ, tức giận thét lên:

– Ta không có...

– Mẹ. Trúc Thu Lan nhìn thấy bọn Nhạc Tiểu Tuấn xuất hiện thì mừng khôn xiết, lúc này thấy mẹ mình bị nguy thì chạy tới nói như khóc:

– Huy thư thư, cầu xin Thư thư... Trên người mẹ tôi quả không có thuốc giải.

Huy Huệ Quân thấy Trúc Thu Lan đã quỳ trên đất, vội vàng đưa hai tay đỡ đứng lên nói:

– Trúc cô nương, gia mẫu không làm thương tổn đến lệnh đường, thế nhưng hiện có rất nhiều người trúng độc, nếu không có giải được của lệnh đường thì... Thu Thu Lan nói:

– Theo tiểu muội biết, thuốc giải tuy là của gia mẫu và Vu Bà bà phối chế ra, nhưng thuốc giải đều nằm trong tay Hỏa Linh Thánh Mẫu...

Mãi Hoa bà bà tức giận thét lên:

– Tiện nữ, câm miệng. Chẳng ngờ người ăn phải bả đối phương bán đứng cả ta, người... Ta tức chết được.

Thì ra thuốc giải đều nằm trong tay Hỏa Linh Thánh Mẫu.

Thân Phi Quỳnh nghe thì không khỏi ngớ người.

Trúc Thu Lan khóc lóc nói:

– Mẹ, mọi hành vi của Hỏa Linh Thánh mẫu mẹ đều biết là bạo nghịch trời đất, không thể thành công được.

Trước mặt bà ta thất bại thấy rõ, họa diệt thân khó tránh, sao mẹ còn không nhanh tỉnh mộng, phân biệt rõ chính tà chứ?

Mãi Hoa bà bà tức điên người, tóc như muốn dựng đứng cả lên, nhưng bị bọn Xuân Phong kềm chặt không làm gì được, bỗng cất tiếng cười quái dị nói:

– Diệt vong chính là Bát đại môn phái, Phó giáo chủ nhất thân võ công trùm trời phủ đất, không có ai có thể địch lại, các người muốn lấy thuốc giải, chỉ là nằm mộng.

Hỏa Linh Thánh Mẫu võ công thực cao thâm mạt trắc. Như mấy mươi năm nay bà ta không lộ diện giang hồ mà ngấm tu luyện thêm tinh thâm huyền diệu. Hiện tại ra mặt tuyên bố thấu thiên hạ trong tay, thực khó có thể tưởng tượng nổi.

Cứ nhìn đến như Tống Trấn Sơn danh chấn thiên hạ Võ lâm Minh chủ, mà lúc này đã thấy có phần núng thế, bị đánh lui liên tục. Huống gì trong người Tống Trấn Sơn lúc này độc tính đã phát tán, chỉ e không còn cầm cự được bao lâu.

Bây giờ cả bọn Huy Khâm Nghiêu, Ngọc Huyền Tử, Mạnh Đạt Nhân, Cam Huyền Thông đều đã lần tới bên trận đấu của Tống Trấn Sơn chỉ chờ thấy thất cơ là ứng cứu. Bọn họ tuy biết mình không phải đối thủ của Hỏa Linh Thánh Mẫu, nhưng ngày hôm nay nếu không diệt được bà ta thì để họa cho võ lâm thiên hạ.

Mạnh Đạt Nhân nhìn thấy tình hình như vậy, thở dài nói:

– Trước mặt e ra chỉ còn một cách.

Ngọc Huyền Tử hỏi:

– Ý Mạnh đạo huynh thế nào?

Mạnh Đạt Nhân nhú mày nói:

– Duy nhất một cách, khi sinh tử đến trước mặt, chúng ta chẳng cần câu nệ quy luật giang hồ, cùng nhau xông lên liên thủ đánh nữ đại ma đầu này, có vậy mới giữ được Bát đại môn phái, mà cũng là giữ được an toàn cho võ lâm...

Ngọc Huyền Tử hơi lúng túng:

– Điều này... Chỉ e... Minh chủ không chấp thuận.

Huy Khâm Nghiêu chen vào:

– Chúng ta không đội trời chung, vì cứu võ lâm thoát khỏi họa kiếp này, chúng ta chẳng cần câu nệ đến chuyện Minh chủ đồng ý hay không. Lên.

Cam Huyền Thông nói:

– Huy đại hiệp nói rất phải.

Nói rồi quả nhiên lăm lăm trường kiếm trong tay định xông tới, nhưng vừa lúc ấy, Huy Huệ Quân chạy lại reo lớn lên:

– Cha xem, Nhạc đại ca đã đến...

Mọi người quay đầu nhìn lại, Nhạc Tiểu Tuấn oai nghi từng bước tiến vào đấu trường.

Nhạc Tiểu Tuấn ôm quyền xá chào nhanh mọi người, rồi bước tới nói lớn:

– Tống đại lão gia, Hỏa Linh Thánh Mẫu nghiệt chướng nặng nề, tội chồng trời đất, để vãn bối đối phó bà ta.

Hỏa Linh Thánh Mẫu nhìn thấy đấu trường dần dần biến chuyển, bất lợi phía bà ngày càng lớn thì lòng căm hận Tống Trấn Sơn tận xương cốt. Hai người đấu với nhau như say máu, Hỏa Linh Thánh Mẫu tóc rối bù, mặt xanh như thiếc, nhưng mắt rực lửa, vừa đánh vừa hét dữ dội, thế kiếm ngày càng hiểm ác, nhiều lần đẩy Tống Trấn Sơn lui về sau. Lúc này thấy Nhạc Tiểu Tuấn định xông vào thì cười gằn lên mấy tiếng rợn

người:

– Hảo. Lũ các người ngày hôm nay sẽ bỏ mạng dưới tay Thánh mẫu ta.

Tống Trấn Sơn mồ hôi đầm người, biết ngày hôm nay khó thắng nổi Hỏa Linh Thánh Mẫu, nhưng nghĩa khí trong người rất lớn, nguyện hy sinh vì đại nghĩa chứ không chịu lui. Bây giờ nghe Nhạc Tiểu Tuấn nói thế, trong lòng không nhận, nói:

– Nhạc lão đệ, người không phải là đối thủ của bà ta, nhanh lui đi.

Đúng lúc này Hỏa Linh Thánh Mẫu cười “Hắc” một tiếng, thanh Hỏa Linh kiếm chém đến với thập thành công lực.

Tống Trấn Sơn thấy rất nguy hiểm, nắm kiếm bằng hai tay giơ lên chống đỡ... "Keng" một tiếng, ánh lửa lóe lên, thế kiếm của Hỏa Linh Thánh Mẫu bị chặn lại, một lưỡi kiếm cong đã đè chặt trên lưỡi kiếm của bà ta, nhưng không phải là kiếm của Tống Trấn Sơn mà chính là kiếm của Nhạc Tiểu Tuấn.

Tống Trấn Sơn đánh nhau có đến cả trăm chiêu, chưa lần nào dám trực tiếp nghênh kiếm với Hỏa Linh Thánh Mẫu, ấy là vì bảo toàn chân khí. Lúc này vừa định giơ kiếm lên đỡ một đường kiếm hiểm của đối phương, chẳng ngờ Nhạc Tiểu Tuấn đã đỡ giúp mình, lão đành thoái lui một bước.

Quần hùng nhìn thấy Nhạc Tiểu Tuấn bằng vào công lực đấu một kiếm với Hỏa Linh Thánh Mẫu thì không khỏi gật đầu thán phục. Đỡ kiếm đã khó, giờ kiếm chàng còn áp chặt kiếm của đối phương thì càng khó hơn.

Hỏa Linh Thánh Mẫu chẳng ngờ Nhạc Tiểu Tuấn dám đỡ một kiếm của mình, bà ta mắt long lên sòng sọc tựa hồ như muốn ăn tươi nuốt sống Nhạc Tiểu Tuấn tức thì, cười gằn một tiếng nói:

– Tiểu tử, người muốn chết.

Tay trái lập tức thuận thế tung ra một chưởng, chỉ thấy theo tay bà ta là một quang hỏa quang như lửa, quần hùng thất kinh la lớn:

– Hỏa Linh Chưởng.

Nhạc Tiểu Tuấn trước đây đã từng tiếp bà ta một chưởng đến sống dở chết dở đến mấy lần, cho nên căn bản giờ đã có kinh nghiệm. Vừa thấy bà ta đưa chưởng đánh ra, chàng đã vận hết thập thành công lực giơ chưởng lên tiếp.

“Bình” một tiếng như trời long đất lở, quỷ khóc thần sầu, âm thanh còn truyền mất một hồi mới dứt.

Nên biết một chưởng này của Hỏa Linh Thánh Mẫu khổ luyện mấy mươi năm, xưa nay chưa từng có người nào dám trực tiếp nghênh tiếp một chưởng này, chẳng ngờ...

Sau chưởng đó, cả người bà ta như hẫng hụt, lão đảo thoái lui về sau mấy bước, nhìn lại Nhạc Tiểu Tuấn mặt hơi đỏ sẫm, nhưng thần thái vẫn oai nghi anh tuấn.

Lúc này toàn đấu trường đã dần dần ngã ngũ, bọn Ngọc Huyền Tử đều vây lại quanh Nhạc Tiểu Tuấn và Hỏa Linh Thánh Mẫu, trước mặt họ giờ đây chàng và Hỏa Linh Thánh Mẫu đấu nhau là một cuộc đấu sinh tử quyết định hai phái chính tà một mất một còn.

Nhìn thấy Nhạc Tiểu Tuấn tiếp nổi một Hỏa Linh Chưởng của bà ta thì ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm, thầm tin rằng trận đấu ngày hôm nay chàng sẽ thắng.

Mạnh Đạt Nhân bây giờ ngâm dấn, mọi người vây chặt lấy Hỏa Linh Thánh Mẫu, tuyệt đối không để bà ta nhân cơ hội chạy thoát.

Hỏa Linh Thánh Mẫu bị đẩy lui hai bước, chết lặng cả người, mắt càng trắng xanh như tàu lá, hai mắt đầy gân máu tưởng chừng như chỉ một chút nữa máu có thể bật ra, cứ nhìn chăm chăm vào người Nhạc Tiểu Tuấn, không biết người lạng đi qua bao nhiêu lâu.

Một hồi, chừng như bà ta đã hiểu hết vấn đề vừa xảy ra, cười lên một tràng dài quái đản, gật nhẹ đầu nói:

– Trong thiên hạ kẻ có thể tiếp một chưởng Hỏa Linh Chưởng của ta thì người là người đầu tiên, nhưng thật đáng tiếc...

Nhạc Tiểu Tuấn thấy đối phương không động thủ nữa mà lại nói thế, nhú mày hỏi:

– Đáng tiếc gì chứ?

Hỏa Linh Thánh Mẫu nói:

– Bởi vì người đã phục ba viên thuốc giải, đó là tấm lòng của con gái ta. Trong mắt lão thân, thì chỉ có người mới xứng đáng với con gái ta, thế nhưng giờ thì đáng tiếc không thành rồi, bởi vì hôm nay lão thân nhất định giết người.

Hỏa Ma Nữ Chúc Xảo Xảo đứng bên ngoài la lên:

– Mẹ...

Hỏa Linh Thánh Mẫu lạnh giọng cắt ngang:

– Đây là ý trời.

Nhạc Tiểu Tuấn ưỡn ngực khẳng khái nói:

– Thánh mẫu xin ra kiếm.

– Hảo. Người cẩn thận.

Dứt lời, chỉ thấy tay phải từ từ đưa kiếm lên...

Thế nhưng khi kiếm vừa hết tầm, đột nhiên tốc độ thay đổi cực nhanh, cả người theo kiếm vọt lên không, kiếm ra chiêu Linh Xà Điều Cánh, đây chính là chiêu kiếm thặng thừa trong Không Động kiếm pháp, dưới tay Hỏa Linh Thánh Mẫu xuất chiêu thì uy lực tăng gấp trăm lần.

Nhạc Tiểu Tuấn tay chấp thanh Ngô câu kiếm đứng yên bất động, đợi đến khi kiếm đến trên đầu, đột nhiên phóng kiếm điểm lên. Chỉ thấy đầu kiếm rung cực nhẹ, đừng nói là quần hùng, mà ngay cả đại kiếm gia như Tống Trấn Sơn cũng không thấy rõ được điều này.

Nhạc Tiểu Tuấn luyện thành thực Thiên Sơn Tam Chiết kiếm pháp, xuất kiếm đã đạt đến tùy tâm sở dục. Chỉ thấy mũi kiếm rung nhẹ lướt vào làn kiếm quang của Hỏa Linh Thánh Mẫu, tiếp liền “Keng” một tiếng, đánh bật kiếm của Hỏa Linh Thánh Mẫu ra ngoài.

Nhưng đúng lúc mũi kiếm của Hỏa Linh Thánh Mẫu bật ra ngoài, chỉ nghe bà ta cười gần một tiếng lạnh lùng, cả người đảo trên không một vòng tựa hồ như định lướt lui qua. Chính ngay lúc ấy chỉ nghe “Xoẹt” một tiếng, từ thân kiếm trăm nghìn tia sáng xanh nhỏ trùm lấy cả không gian.

Giọng Hỏa Linh Thánh Mẫu cười ngất trên không trung:

– Các người bỏ mạng dưới Bách Kiếm Ngân Quang...

Nhạc Tiểu Tuấn không ngờ bên trong kiếm đối phương còn có ám khí cực kỳ lợi hại, không chỉ một mình chàng bị màn ngân quang trùm xuống, mà cả mọi người đứng quanh đó cũng bị ảnh hưởng rất lớn.

Bỗng thấy một bóng áo thiên thanh lướt tới dưới làn ngân quang, kèm theo là một làn kiếm ảnh xám đen, phút chốc làn ngân quang biến mất.

Hỏa Linh Thánh Mẫu cả người đã lui về sau, khi quay đầu lại cứ ngỡ là đã đắc thủ, không ngờ Nhạc Tiểu Tuấn vẫn ung dung chấp kiếm, mà quần hùng cũng không việc gì.

Lại nói, kể bên Nhạc Tiểu Tuấn còn có thêm một thiếu nữ chính là Huy Huệ Quân, trên tay nàng, thanh Hấp Kim Kiếm vốn màu đen xỉn, nhưng lúc này đã biến thành màu sáng bạc, chính là vì cả trăm nghìn mũi kim nhỏ li ti bị hút dính hết trên thân kiếm.

Nhìn lại thanh kiếm trên tay Hỏa Linh Thánh Mẫu, quả nhiên tinh mắt có thể nhìn thấy cả trăm nghìn lỗ nhỏ li ti. Thì ra đây là thanh kiếm đặc chế mà trong thiên hạ xưa nay chưa ai từng thấy.

Nhạc Tiểu Tuấn mảy kiếm chau lại, sẵn chân bước tới chĩa kiếm thét lớn:

– Hỏa Linh Thánh Mẫu, bà nên biết buông đao đồ tể thành Phật. Bà hạ độc Cơ Sơn Chủ và cả Lão Thần Tiên, mưu đồ lập Thiên Địa Giáo xưng bá toàn võ lâm thiên hạ. Nhưng hôm nay xem như thảm bại, nếu không kịp thời tỉnh ngộ thì...

Hỏa Linh Thánh Mẫu không ngờ nổi tuyệt thủ của mình trên thân kiếm này lại bị Hấp Kim kiếm phá mất, vứt kiếm xuống đất cười lên một tràng dài không dứt tựa như điên cuồng.

Chúc Xảo Xảo khi ấy chạy đến khóc lóc kêu lên:

– Nhạc thiếu hiệp, xin tha cho gia mẫu...

Hỏa Linh Thánh Mẫu nghe tiếng Chúc Xảo Xảo thì ngưng bật tiếng cười, ánh mắt ngây dại lại nhìn cô ta nói:

– Xảo Xảo, người cầm miệng lại cho ta. Nói cho người biết, ta chỉ lượm được người bên đường, mang lên núi nuôi từ nhỏ. Ta không phải là mẹ ruột của người, người không phải họ Chúc. Lão thân chết sống chẳng bận gì đến người, người đi đi, tự mà lo thân mình.

Nói đến câu cuối lại bật lên một tràng cười dài nữa. Tiếng cười tựa hồ như khóc như oán, như cuồng như điên, như mĩa mai cho mộng xưng bá võ lâm mấy mươi năm phút chốc sụp đổ.

Rồi bà ta giơ tay lên chộp xuống thiên linh cái của mình, chỉ nghe “Bộp” một tiếng, cả thân hình bà ta đổ xuống trên đất.

– Mẹ...

Chúc Xảo Xảo gào lớn, cả người cô ta bổ nhào lại ôm chầm lấy xác Chúc Linh Tiên.

Tống Trấn Sơn chạy lại vui mừng khôn xiết nói:

– Nhạc lão đệ, người thành công rồi. Một trường kiếp họa xem như đã bị diệt dưới tay người.

Nhạc Tiểu Tuấn then mặt đỏ bừng, quay lại chấp tay nói:

– Công lớn nhất chính là Huy tiểu thư, nếu không có thanh Hấp Kim Kiếm vừa rồi ra kịp, chỉ e...

Huy Huệ Quân bẽn lẽn nói:

– Nhạc đại ca khéo nói.

Trúc Thu Lan chạy đến nói:

– Đại ca, thuốc giải ở trên người Hỏa Linh Thánh Mẫu.

Nhạc Tiểu Tuấn bước đến bên cạnh Chúc Xảo Xảo nói:

– Chúc cô nương, Thánh Mẫu tự vận coi như tạ tội cùng võ lâm thiên hạ, người chết cũng không sống lại được. Hiện tại trước mặt có nhiều người trúng độc, kể cả Cơ Sơn Chủ và Tuyết Sơn Lão Thần Tiên. Thuốc giải đều nằm trong người của Hỏa Linh Thánh Mẫu, hy vọng cô nương lấy trao ra cứu mọi người, tại hạ cảm kích vô cùng.

Chúc Xảo Xảo lau nước mắt, mở lấy từ trong người Hỏa Linh Thánh Mẫu ra ba chiếc bình sành màu sắc khác nhau trên có đề chữ, đứng lên trao cho chàng giọng nấc nghẹn nói:

– Gia mẫu trước lúc tự tuyệt đã không hủy ba chiếc bình giải dược này, tuy không nói, nhưng cũng biết là có ý lưu lại. Đây, Nhạc tướng công cầm lấy.

– Đa tạ Chúc cô nương.

Chúc Xảo Xảo nói tiếp:

– Giải được Tán công độc và Mê Thất Tán trên bình đều có ghi rõ, ngoài ra còn một bình chính là thuốc giải Bát Nhị kim đan. Tất cả mọi người đều nhập vào Không Động phải cần phải uống một hoàn mới có thể trừ hết độc mê trong người, thần trí mới hồi phục hoàn toàn.

Trúc Thu Lan nói:

– Thảo nào mà gia mẫu trung thành không bội phản Thánh mẫu, thì ra người đã trúng phải độc Bát Nhị kim đan này.

Nhạc Tiểu Tuấn lấy một bình thuốc giải trao cho Trúc Thu Lan nói:

– Lan muội, nhanh đem thuốc giải Bát Nhị kim đan cho lệnh đường và tất cả các người của Không Động phải uống.

Lúc này Chúc Thiên Tùng đang đánh nhau kịch liệt với Vô Trục Đại sư, thấy tình thế chuyển biến, Hỏa Linh Thánh Mẫu tự tuyệt thì cũng đã dừng tay, chạy lại gào lớn:

– Mẹ...

Thân Phi Loan thì nghe Thân Phi Quỳnh kể rõ mọi chuyện, tiếp đó đích thân Lê Cơ khai ra thì kinh động khôn lường, cho nên lúc này thấy Hỏa Linh Thánh Mẫu đã chết, trong lòng do dự khó quyết.

Kim Thiết Khẩu thì lại giải thích mọi lẽ cho Ngũ Công Trang Công Định và huynh đệ Đại Hạo, Tam Hạo nghe. Lão nhìn thấy Chúc Thiên Tùng vừa chạy vừa gào lên như vậy, thì nhảy tới xua tay la lên:

– Lão đệ, người mẹ ruột không nhận lại đi nhận ác bà làm mẹ ư?

Chúc Thiên Tùng khựng người dừng lại chĩa kiếm thét lên:

– Người nói vậy chứ? Còn không nhanh xéo đi.

Kim Thiết Khẩu còn chưa kịp đáp thì Trần phu nhân đã chạy đến rơi nước mắt thốt lên:

– Hải nhi, con không nhận ra mẹ thật sao?

Nguyên là Trần phu nhân lúc nhìn Chúc Thiên Tùng thì thấy đúng là hình ảnh của chồng bà năm xưa, khi vừa vào đây nghe Tống Trấn Sơn nói một câu: “Tam muội, người đang đấu với Vô Trục Đại sư chính là Long Quân của muội bị thất tích mười sáu năm về trước”. Bà ta đã bán tín bán nghi, nhưng giờ nhìn thấy nốt ruồi son trên mày trái và khuôn mặt này thì không còn nghi ngờ gì nữa.

Chúc Thiên Tùng đưa mắt nhìn trung niên phụ nhân áo xanh này thì thấy người này rất quen thuộc, nhưng không thể nhớ ra được đã gặp ở đâu.

– Vị phu nhân này có nhận lầm người không đấy?

Bây giờ Tống Trấn Sơn đã uống thuốc giải, từ từ bước tới nói:

– Chúc Thiên Tùng, người thử nhớ xem có phải lúc nhỏ nhũ danh của người là Long Quân, đúng chứ? Người chính là ngoại đệ tử của lão phu, cha người tên là Trần Khả Tiên, người này chính là mẹ ruột của người đấy...

Chúc Thiên Tùng chừng như nhớ mà chừng như cũng không nhớ, cho nên không dám đoán chắc, lắc đầu nói:

– Tôi không nhớ rõ...

Đúng lúc ấy, một giọng phụ nhân the thé nói xen vào:

– Người đã từng bị uống Mê Thất Tán rồi lại còn phải uống Bát Nhị kim đan, đương nhiên là không thể nhớ gì về quá khứ được.

Nói câu này chính là Mãi Hoa bà bà, lúc này bà ta đã uống thuốc giải Bát Nhị kim đan cho nên thần trí đã phục hồi hoàn toàn, đang được Trúc Thu Lan dìu đến.

Chúc Thiên Tùng hoài nghi hỏi:

– Ba làm sao biết được?

Mãi Hoa bà bà cười đáp:

– Người chỉ cần uống thuốc giải Bát Nhị kim đan và Mê Thất Tán thì biết ngay, bởi vì năm xưa chính lão thân đa dùng Bát Hoa Thủ Pháp mang người lên núi.

Chúc Thiên Tùng kinh ngạc hỏi lại:

– Lời này thật chứ?

– Ừm, lão thân lừa người làm gì?

Huy Huệ Quân và Trúc Thu Lan mỗi người lấy ra một viên giải dược trao cho Trần phu nhân.

Bà ta khóc nói:

– Hải nhi, con nhanh uống hai viên thuốc giải này vào, thần trí sẽ hồi phục.

Chúc Thiên Tùng thấy mọi người nói không chút vẻ gì là lừa mình, khi ấy cầm lấy hai viên thuốc giải uống vào.

Lúc này Cơ Sơn Chủ, Không Động Tứ Hạo, Đoàn Bá Dương, Lạc Bán Đình và cả Lê Cơ, Liêu Cơ đều đã uống thuốc giải.

Kim Thiết Khẩu giải thích chuyện Nhị Hạo và Tứ Hạo vì trúng độc Mê Thất Tán và Bát Nhị kim đan của Hỏa Linh Thánh Mẫu mà hành động không theo ý thức của mình, cho nên mới hóa giải được mối thù trong lòng Ngũ Công Trang Công Định. Ngũ Công Trang Công Định chẳng nói thêm câu nào, rú dài một tiếng rồi quay người phóng xuống núi trước tiên.

Chúc Thiên Tùng uống xong thuốc giải, một lúc quả nhiên tâm trí tỉnh táo lại, nhú mày nói:

– Ái! Hải nhi nhớ ra rồi, lúc nhỏ hải nhi tên là Long Quân, mẹ... Thế cha đâu?

Trần phu nhân ôm chầm lấy con khóc như mưa, tiếng nấc nghẹn ngào không thốt được nên lời.

Thân Phi Loan cũng quỳ xuống bên cạnh chồng khóc kêu lên:

– Mẹ, con xin tạ tội cùng mẹ...

Trần phu nhân đưa đôi mắt đầy lệ sung sướng nói:

– Không biết không có tội, con dâu hiền của ta.

– Đa tạ mẹ.

Nhạc Tiểu Tuấn đến giờ thì đã biết Chúc Thiên Tùng chính là nhi tử của sư phụ mình mất tích mười sáu năm về trước, trong lòng vui mừng reo lên:

– Trần đại ca, thì ra đại ca chính là vị sư huynh tiểu đệ lâu nay muốn tìm. Sư phụ cũng đã tìm kiếm sư huynh suốt mười sáu năm nay đấy.

Kim Thiết Khẩu gãi đầu gãi tai cười chen vào nói:

– Chuyện này để lão ca ca ta nói. Tổng đại lão gia, tiểu lão phải gọi Tổng đại lão gia một tiếng sư huynh mới phải. Chuyện là thế này, năm xưa Thiên Sơn phái Dật Tẩu sư phụ truyền kiếm pháp cho sư huynh, sau này chính là pho Tổng Gia Bách Kiếm trở thành thiên hạ vô địch, nhưng thực tế thì Tổng Gia Bách Kiếm đều đã bị hóa giải...

Tổng Trấn Sơn giờ thì đã hiểu ra thân thế lai lịch của Kim Thiết Khẩu, gật đầu chấp tay nói:

– Lão hũ tính ra không phải là đệ tử nhập môn của sư phụ, sư đệ mới chính là đệ tử tâm truyền của người.

Kim Thiết Khẩu cười nói tiếp:

– Trần Khải Tiên tính ra cũng là võ nghệ hấp thụ từ sư phụ. Nhân vì Trần gia cũng là kiếm thuật thế gia, sau khi kết hôn cùng Trần phu nhân, Trần phu nhân ngược lại hấp thụ kiếm thuật từ Tổng Gia bách kiếm, nhân một lần đang lúc cùng luyện kiếm với nhau, Trần phu nhân nói một câu: “Tổng Gia Bách Kiếm, không ai giải nổi”.

Trần lão ca ngược lại nói trong thiên hạ pho kiếm nào cũng có thể giải được. Chỉ vì một câu nói này chạm tự ái nhau mà phu phụ bọn họ trở nên lạnh lùng với nhau từ đó. Trần lão ca đêm ngày chỉ nghiên cứu cách giải Tổng Gia Bách Kiếm.

Một hôm đang trầm tư ngoài rừng chợt gặp sư phụ đi qua, hỏi ra duyên cớ, sư phụ đã truyền cho Trần lão ca Ty kiếm Thân pháp rồi bỏ đi. Trần lão ca vui mừng trở lại nói với Trần phu nhân rằng đã có thể tránh được Tổng Gia Bách Kiếm.

Không may hôm ấy chính Tổng lão gia đến thăm, thấy vậy thì nói khích một câu: “Tránh được kiếm thì có gì đáng nói, chừng nào phá nổi kiếm của ta thì mới đáng mặt anh hùng”.

Trần lão ca bị chạm tự ái rất lớn đã tức giận nói: “Trần mỗ nếu không phá nổi

Tổng gia bách kiếm, quyết không tái hiện giang hồ”.

Đêm đó vì giận dữ, mà lén ẵm Long Quân vừa tròn sáu tuổi đi mất biển.

Nghe đến đó Nhạc Tiểu Tuấn chừng như đã hiểu ra được điều tâm nguyện thứ nhất của sư phụ mình mà không hề nói ra chính là phá giải nỗi Tổng gia bách kiếm.

Tổng Trấn Sơn ngược lại nghe thì thẹn đỏ ửng cả mặt, nói:

– Mọi người lúc ấy chỉ vì trẻ tuổi khí tráng, nhân vì một câu không nhin mà thành ra chuyện, lão phu năm ấy quả nhiên có lời lớn, nhưng khi Trần lão đệ đi rồi mọi người chạy bổ đi tìm khắp nơi mà vẫn không thấy tăm tích...

Trần Long Quân hỏi:

– Vậy gia phụ hiện giờ ở đâu?

Nhạc Tiểu Tuấn đáp:

– Sư phụ ở trên Linh Đài sơn.

Huy Huệ Quân lúc này đã cho mọi người uống thuốc giải xong, trao lại cho Thân Phi Quỳnh nói:

– Quỳnh tử tử, đây là thuốc giải Mê thất tán và Tán công độc. Quỳnh tử hãy giữ lấy.

Thân Phi Quỳnh đưa tay đón lấy, Trúc Thu Lan cũng nói:

– Bình này là thuốc giải Bát Nhị kim đan, Quỳnh tử tử cũng giữ luôn đi.

Thân Phi Quỳnh tay cầm ba bình thuốc giải nói:

– Cảm tạ các vị muội tử.

Nàng đối mặt với Huy Huệ Quân và Trúc Thu Lan mà lòng thầm thở dài, nàng đã kết nghĩa tử đệ với Nhạc Tiểu Tuấn, thân làm tử tử đương nhiên đành nhường chàng lại cho hai vị tiểu cô nương này rồi. Trong lòng có chút gì xót xa mất mát, nhưng cũng thầm cảm thấy cao thượng hạnh phúc, bất giác mỉm cười.

Phút chốc quay lại nói với Thân Phi Loan:

– Đại thư, gia gia hiện đang cần thuốc giải, tiểu muội về núi trước đây.

Thân Phi Loan gật đầu nói:

– Hảo. Đại thư cần phải đi theo Trần mẫu đi Linh Đài sơn bái kiến nhạc phụ một chuyến rồi sẽ trở về Tuyết Sơn ngay, Nhị muội đi trước đi.

Thân Phi Quỳnh quay đầu nhìn Nhạc Tiểu Tuấn trù mến thân thiết thốt lên:

– Tuấn đệ, tử tử về Tuyết Sơn đây... Tuấn đệ bảo trọng.

Nhạc Tiểu Tuấn thâm tình đối với Thân Phi Quỳnh rất sâu đậm, lòng chẳng muốn rời, nhưng cũng nói:

– Tử tử bảo trọng.

Thân Phi Quỳnh không nói gì thêm, nàng quay người từ từ rời khỏi Trích Bát Thiên Viện. Bọn Nhạc Tiểu Tuấn, Huy Huệ Quân và Trúc Thu Lan đưa mắt dõi theo tiễn chân Thân Phi Quỳnh đến khi khuất dạng.

Một trường huyết kiếp xem như sóng lặng gió yên, mọi người đến vây quanh Nhạc Tiểu Tuấn không ngớt lời cảm tạ.

Nhạc Tiểu Tuấn then đỏ mặt chấp tay chào quanh luôn miệng nói:

– Không dám, không dám.

Tống Trấn Sơn nói:

– Nhạc lão đệ, chúng ta đi thôi.

Trúc Thu Lan bỗng nói với Mãi Hoa bà bà:

– Mẹ, mẹ cũng nên đi với họ lên Linh Đài sơn một chuyến. Trần huynh năm xưa chính do mẹ bắt đem đi, chỉ có mẹ là người duy nhất làm chứng chuyện này.

Mãi Hoa bà bà hiểu tâm ý con gái, cười nói:

– Hảo, mẹ làm cho gia đình họ ly tán mười sáu năm nay, cũng cần lên đó để ta lỗi cùng Trần đại hiệp, có vậy trong lòng mẹ mới nhẹ đi...

Nhạc Tiểu Tuấn bỗng nhớ ra một chuyện bèn hỏi:

– Lan muội, thanh nhuyễn kiếm mà trước đây muội tặng cho huynh từ đâu mà có?

Nghe hỏi, Mãi Hoa bà bà không đợi cho con gái trả lời, liền nói ngay:

– Nó vốn là thanh kiếm của Vô Lượng phái Nam Tiêu ẩn sĩ, nhân vì người trên giang hồ nhiều phái đều bị thâm phục dưới tay lão thân, trong đó có cả người này. Chính lão thân đã lấy thanh kiếm từ tay lão ta tặng cho con gái. Nhưng Nhạc thiếu hiệp hỏi chuyện này làm gì?

Nhạc Tiểu Tuấn lúc ấy mới đem chuyện gặp Chuởng môn nhân Vô Lượng phái Phong Nam Sơn trước đây kể cho bọn họ nghe, rồi nói:

– Văn bối có hứa là nội trong ba tháng sẽ mang kiếm trả và có lời giải thích về chuyện này. Giờ đã biết rõ vậy thì văn bối yên tâm.

Nói rồi, chàng lại đưa thanh Ngô câu kiếm trả lại cho Lê Cơ.

Mọi chuyện kể như hoàn mỹ, chợt lúc ấy Kim Thiết Khẩu lắc lư thân hình bước tới chìa tay trước mặt Nhạc Tiểu Tuấn cười nói:

– Nhạc lão đệ, ngươi phải trả lại cho lão ca ca ta một vật.

Nhạc Tiểu Tuấn ngạc nhiên trở mặt hỏi lão:

– Lão ca ca nói trả vật gì?

Kim Thiết Khẩu cười hì hì vẻ bí mật:

– Ngươi vừa rồi tiếp một chưởng Hỏa Linh chưởng của Chúc Linh Tiên, nếu như

không có lão ca ca ta mượn một vật từ Bắc Hải Huyền Hải lão nhân về, thì há người có thể bình an vô sự? Tuy công lực có thể thắng nói, nhưng hỏa lực trong chưởng bà ta nhất định cũng phải đốt cháy người. Lão ca ca ta cần phải mang về trả lại cho người ta.

–Ồ... Nhưng lão ca ca thực ra là muốn nói vật gì?

Kim Thiết Khẩu nhún vai cười nói:

– Sao người không nhanh thò tay vào ngực áo xem có gì không?

Nhạc Tiểu Tuấn lúc này nghe vậy thì liền thò tay vào ngực áo, bỗng tay chạm phải vật gì lạnh băng băng, lấy ra xem thì thấy chỉ là một viên hắc ngọc đen tuyền.

Nhạc Tiểu Tuấn không nén được kinh ngạc hỏi:

– Đây là cái gì? Sao lại nằm trong người tiểu đệ?

Kim Thiết Khẩu đón lấy viên hắc ngọc, cười tít mắt nói:

– Đây gọi là thiên niên huyền ngọc. Huyền Hải lão nhân chỉ vì nể mặt sư phụ nên mới chấp thuận cho lão ca mượn về đó. Nó chuyên hóa giải hỏa khí bách độc. Hi hi... Vừa rồi lúc ở dưới núi, lúc lão ca ca ta to nhỏ truyền chiêu tuyệt kiếm thứ ba cho người, chính đã bỏ nó vào trong người mà người không biết.

– A, thì ra vậy.

– Thôi, lão ca ca ta đi đây.

Nói rồi lão ta bộp bộp lê từng bước với đôi hài rách nát dưới chân bỏ đi xuống núi, trong miệng cất lên tiếng ngâm nghêu ngao, khiến toàn trường quần hùng bất giác buột miệng cười lên không dứt...

Nhạc Tiểu Tuấn lắc đầu hỏi lớn:

– Lão ca ca, bao giờ chúng ta lại gặp nhau?

Chỉ nghe từ xa vọng lại tiếng lão:

– Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ chờ đến ngày người tổ chức kết hôn cùng nhị vị tiểu thư kia, lão ca ca không cần mời cũng tự đến uống mừng người một trận lúy túy. Hà hà...

Trong tiếng cười sảng khoái của Kim Thiết Khẩu, bọn Nhạc Tiểu Tuấn, Huy Huệ Quân và Trúc Thu Lan then đỏ mặt, mắt lén đưa nhìn nhau....

Hết

Việt Kiếm © 2001 – 2003